

ORATIO SYNODALIS.

SERENISSIME AC REVERENDISSIME
MAXIMILIANE HENRICE,
UTRIUSQUE
BAVARIÆ DUX.

Sanctæ Colonienſis Eccleſiæ Archiepiſcope, Sacri Romani
Imperii Princeps Elector, Domine Clementiſſime.

*Illuſtriſſimi, Admodum Reverendi, Prænobiles Domini Præſules,
ac Prælati, Venerabiles Chriſti Sacerdotes, cæteriſque Clerici,
atque Auditores Humaniſſimi.*

INTER Republicas Orbis Chriſtiani uni-
verſas, illa eſt omnium præcipua, ac planè
Princeps, quæ Eccleſiaſtica dicitur, quam id-
circo D. Dionyſius Areopagita, Græco voca-
bulo *Hierarchiam*, hoc eſt, ſacrum Principa-
tum appellavit: Porrò, ut iſti Reipublicæ, ſa-
cerſuus, arduo illo, ac proſus divino mune-
re, dignus ſplendor conſtaret; eapropter
Servator ac Redemptor Noſter Chriſtus Je-
ſus, inſigne etiam ac omninò ſingulare Sa-
cramentum inſtituit, quod vulgari, receptoſque jam nomine Sacra-
mentum *Ordinis* appellamus, ſeptenis nimirum Ordinibus, tanquam
ſuis quibuſdam gradibus, ornatum diſtinctumque, quorum in nume-
ro Ordinum, quotquot Archiepiſcopali authoritate citati hîc adſu-
mus, omnes cenſemur. At enim ergò, illud inprimis hîc Nobis præ-
ſtandum eſt; primæ vnam illam ab ipſo Deo inſtitutore ſuo, ſemel acce-
ptam dignitatem, ſacris hiſce Ordinibus, per vitam, ac mores noſtros,
tueri uti liceat. *Sereniſſimus quidem Reverendiſſimus què Archiepiſcopus,
ac Princeps Elector, Dominus Noſter Clementiſſimus*, poſtquam Supremo
animarum noſtrarum Epicoſo ita volente, in curam Epicoſpalis ſol-
licitudinis vocatus eſt, nihil unquam habuit antiquius, quàm Hier-
archiam hanc, ſive Principatum Eccleſiaſticum, omni ex parte vi-
dere quàm abſolutiſſimum, adedòque nulla impenſior cura ſubiit ani-
mum, quàm ex mente ſacro-ſancti Concilii Tridentini, coactâ ſuis
temporibus Synodo, Clerum ſuum, Commiſſumque ſibi gregem
dirigere; quando autem, vel circumſtrepentium adhuc bellorum tur-
(ſ) binibus,

O R A T I O

binibus, vel vicinarum Provinciarum inter sese conflictu, æstuquè, vel Pastorum exilio, vel communi Patriæ squalore exclusus, vel etiam componendis Potentissimorum Regum diffidiis, felicissimè interceptus, rem tantam aggredi hætenùs non potuit; nunc rebus, uti sperari cum Dei gratiâ potest, utcunquè compositis, enimverò ex intimis visceribus sibi gratulatur, illuxisse tandem illum diem, diem illum, quo, pro Dei Optimi Maximi gloria, pro Ecclesiæ, ac Diœcesis Coloniensis incremento, pro commissarum sibi animarum salute, superiorum annorum votis obsequi, ac statuere ea liceat, quæ ad rem Ecclesiasticam, sive stabiendam, ubi recto adhuc talo stat; sive, ubi collapsa sit, erigendam instaurandamquè, facere videbuntur. Atquè hujuscemodi mentis, ac voti sui interpretem, ac testem, *Auditores*, ex hoc loco, *vobis*, esse me voluit, eandemquè in rem, pauca quædam præfari jussit; quod ego, dum ut debeo, facio breviter, quæso vos, obtestorquè, ut favore vestro dicentem prosequamini. Veterem omnem legem, Sacrificia, ac Cæremonias, umbras tantùm fuisse, nudasquè figuras, præsentis quam tenemus Ecclesiæ, notius id est vulgo, quam ut intelligentibus recoquere oporteat; *Pontifices, Sacerdotes, Levite, Sacraria, Tabernaculum, Altaria, Templum, Victime & Holocausta*, Nostram hanc inquam Ecclesiam, velut caligantis Auroræ radii suum Solem præcurrebant, præfagiebantquè; at enim nubibus istis umbrisquè si purissimi Soles imperati sunt, quid responsuri denique Nos sumus, si ad illorum lucem, emorientes, scilicèt, semivivæ lampadis fumi, vix aliud, quàm in nocte tantillulùm emicamus? Ut infinita alia prætereamus, unicum Nobis ob oculos sit, Levitici cap. 21. *Homo de semine tuo, qui habuerit aliquam maculam non offeret panes Deo suo*; quàm illud autem distriktè, ac severè, de nullâ, usquam macula intellectum sit, vel ex illo planissimum est, quod eodem illo Levit. 21. capite, severissimâ lege, res, ut videri potest levissima, Sacerdotibus interdicitur: mortuum videlicèt corpus aliquod aut cadaver, ne tangerent; excipiuntur duntaxat Patris, ac Matris, filii, ac filiæ, fratris, ac sororis funera; præter illos cadaver tangere, aut plangere funus, etiam nefas censebatur: Nobis quidem Sacerdotibus Ecclesiasticisquè in hac lege gratiæ, cadaveribus attingendis, nemo interdixit; quemadmodum tamen nova hæc lex, & verissima viventis Dei Sacrificia, supra corpus, ac cadaver, altius quiddam spirant, ac sapiunt, ita si spiritum ac animam illius legis ceremonialis inspiciamus, nobis sanè, istâ lege, in animis, ac pectoribus nostris, scelerum funera, ac scelerum cadavera vitiorum evitanda sunt, quæ quoties habemus cum plebe communia, aut homines Ecclesiastici quovis cœno, ac luto volutamur, toties ex mente sanctorum Patrum hoc loco, contra legem attactis funeribus polluimur, ac contaminamur; Patrum quidem, ac Matrum funera in Levitico contingere poterant, neque minùs Nos, primorum parentum funeribus, sive primâ labe contaminati, ac non multò post, tanquam torrente quodam abrepti, in propinqua humanæ naturæ vitia, tanquam in fratrum, ac sororum cadaveribus lapsi sumus: sicut autem in ejusmodi depravatæ vitia naturæ, ex Dei Domini ac Servatoris Nostri Jesu Christi instituto, per salutaria novæ legis Sacramenta pugnandum est omnibus, ita profecto, peculiari quodam, ac sollicito magis magisque ardente conatu, in vitia quævis pugnandum est Nobis, quotquot non è vulgo Christiani dun-

duntaxat, aut Catholici, sed Sacerdotes, sed Sacrificiis destinati censetur: adeò, ut jam labi nemo nostrum possit, quin eadem secum ruinam è plebe proximum quemque involvat: Id quod D. Chryso-
 mus, gravissimam eamque severissimam sententiam pronuntiavit, Hom, 38.
 in Matthæum: *Videte, inquit, Sacerdotes, quomodo vos componatis in ver-
 bo & opere, quoniam si aliquis Christianorum peccaverit, non omnino pec-
 cant & Sacerdotes, si autem ipsi Sacerdotes fuerint in peccatis, totus popu-
 lus convertitur ad peccandum; idem unusquisque Peccatorum pro suo pec-
 catione rationem reddet; Sacerdotes autem non solum pro suis, sed & pro om-
 nium peccatis rationem reddituri sunt.* Est ita sanè, *Auditores*, exemplo
 suo Sacerdotes ac Clerici, apud vulgus utramque in partem omnia
 possunt, aut nocere si mali sunt & improbi, aut prodesse si Religiosi ac
 pii. Quid enim mirum, si rusticanus aliquis & agrestis homo, divinam
 Sacrificio Missæ tam negligenter intersit, ut in re sacra nihil ipse sacri
 præ se ferre videatur? Quid mirum inquam? quis enim illi persuaserit,
 quo tremore ac reverentiâ sacris hisce Mysteriis interesse, quâ cordis
 & animi puritate, aut exteriori etiam decore, ad Sacram Commu-
 nionis accessum præparari oporteat? illi inquam, quis ista persuaserit?
 qui assuetus jam sit ad sacrum Altare conspiceret; è Sacerdotibus,
 utinam duntaxat unum aliquem, quem pridem aut inter pocula temu-
 lentum, aut in plateis; nescio quid vacillantem notaverit! Qui
 continentiam eidem, ac vitæ puritatem probaveris, si te videat imple-
 domi, palam alentem, aut etiam obscuram sub luce, deprehendat obvo-
 luto capite prorepentem ex...? Quid opus est verbis? Satis ipsi scimus,
 quàm facile scandalo materiam vulgus inveniat, quàm dein ineffi-
 cax de moribus futura sit oratio, cui pessimo exemplo tam graviter
 præjudicaveris, jam ipse tu vides. E prophanam plebe tamen, similia si
 peccat laicus aliquis, peccat ille sanè quidem divinamque Majesta-
 tem offendit quàm gravissimè: at in ipsam sui ruinam se sistit, ac sepelitur
 hic lapsus, quando in nobis latè sui diffusam tabe proximum quemque
 corripit, adeò ut jam mediocria esse delicta nostra haudquaquam
 possint. Ezechielis cap. 8. Propheta Spiritu Domini ducitur in ur-
 bem Hierosolymitanam; videt autem plebem universam, non repti-
 libus modò, & foedissimis quibusque bestiis, sed & Adonidis turpissimo
 simulachro, divinos honores offerre, quæ omnia abominationes pes-
 simæ vocantur, sed *conversus*, inquit sacer textus, *videbis abominationes
 majores his, & introduxit me in atrium Domus Domini interioris, & ecce
 inter vestibulum & altare, quasi viginti quatuor viri, dorsa habentes con-
 tra templum Domini: Ergo nè templo aut Altari tergum obvertere, gra-
 vius credemus, quàm illa priora & pessima tot tamque nefandæ Idolo-
 latriæ? pulcherrimè in hunc locum D. Chryso-
 stomus: illa, inquit,
 priora, quia in atrio committebantur exteriori, secularium peccata desi-
 gnant, hæc autem quæ in atrio interiori, seu sanctuario templi, quod solis in-
 trare Sacerdotibus fas erat, peccata denotant Ecclesiasticorum. Ergo, si
 sæculares homines divitias, si luxum, aut immunditiam sectantes, tan-
 quam Idola quædam suas opes, ac libidinem colant, offendunt illi
 sanè quidem Deum, ac peccant gravissimè: Sacerdotem tamen, Eccle-
 siasticumquè, officii ac nominis inmemorem sui, non dico in ejusmo-
 di gravioribus, sed in minoribus etiam labi, ac altari dorsum obverte-
 re, hoc est robustam quædam improbitate, conscientiam impuram, cæco
 impetu, consuetudine incultam, ad divina sua irruere contumaciter, ea-
 que*

O R A T I O S Y N O D A L I S .

que & tractare contemptim, & peragere negligenter : hæ enimverò, sunt abominations, quas pessimis gravissimisque peiores ac graviores appellari audivimus. Quod enim quæso, humanæ menti aut æstimationi grave aded, & subitâ morte expiandum facinus commiserat Oza, propter quod percussus à Domino, ipso, quo steterat loco, corruit exanimis ? Arca Dei solenni deductione plauastro vehabatur, quod Oza & Ahio fratres agebant, Ecce tibi ad Arcam Nahon, recalcitrantibus bobus, arca in terram minatur, cum extendens manum Oza, ut lapsuram fulciret, repente corruit emortuus : *Iratus est indignatione Dominus contra Ozam, & percussit illum super temeritate & mortuus est juxta Arcam Dei, 2. Reg. cap. 6.* O Judicia Dei abyssus multa ! rem tam levem, tam acriter castigari ! sive enim Levita dicatur peccasse, quia nudis manibus Arcam tetigerit, quam non nisi per vestes portare licebat, sive quia plauastro imposuerit, cum ex præcepto legis humeris portare deberet ; quodcunque demùm hac re peccatum sit, error levis fuisse videri potest, & lapsus duntaxat in Cæremoniis : & quis non etiam cum primis laudabile putet ; ruituræ arcæ manum subjicere ? & hoc tamen erratum, tam atroci morte debuit expiari ; at enim, & Philistæi aliquando arcam nudaverant, & contra legem plauastro impositam vexerant, nec tam acrem Dei manum sensère. Quid subesse putabimus causæ ? Philistæi erant, gens prophana erant, & homines laici, quos, in divinam suam Majestatem irreverenter aliquid egisse, haud magnoperè videbatur indignari ; Levitam verò, hoc est, hominem cultui divino specialiter destinatum, à legis præscripto vel latum unguem recedere, certâ, eâque severissimâ morte multari debuit. In Sacrificiis antiquæ legis, cæteras inter Cæremonias & hæc erat, ut ignem oblaturi Deo, non qualemcunque sed ex Altari Holocausti acciperent ; at Nadab & Abiu, recens creati Sacerdotes arreptis Thuribulis, aliundè acceptum obtulerunt ignem, & incensum desuper, *offerentes coram Deo ignem alienum, egressusque ignis à Domino devoravit eos, & mortui sunt coram Domino, Levitici cap. 10.* Quis non hunc iterùm errorem levem putet, quem novelli præsertim Sacerdotes, nec satis adhuc in Cæremoniis versati, aut ignorantia, aut fortè, ut fieri solet, turbatione aliquâ commisère ? at non impunè tamen fuisse videmus : magno enimverò incitamento nostro, ut immolaturi Deo Patri, non umbras istas, sed Solem ipsum, Solem justitiæ, Deum ac Dominum nostrum Jesum Christum, seriò Nos sollicitèque circumspiciamus, ne qua ulla usquam hæreat macula. Quin agimus ergo, & pro hujus diei ac Synodi voto, quisquis sese quàm diligentissimè excutit, emendaturus in melius, quæ ignoranter peccaverit ; imo verò, ac potius quæ prudens, videns, ac sciens peccaverit, ut videat denique, quis qualisque sit ignis, quem è conscientia ac animi sui Thuribulis, Deo, velut in odorem suavitatis oblaturus sit, depromptus nimirum ex ipso Sanctuario puræ mentis ac pectoris in Deum recti, non fanè ignis alienus, aut cupiditatibus effervescens mundanis, sed talis qualem Christus ipse se *mittere dicit in terram, eo fine ut ardeat in pectoribus & animis videlicet nostris, amoris in ipsum ferventissimi, intentionis puræ, ac conscientia candidæ, ut non tantum Sacrificia Ecclesiæ suprema, sed & omnis dirigatur oratio Nostra, sicut incensum in conspectu Dei.*

I N D E X